

HỒI 656

Đại Thế Di Khứ

Ba gã giữ nguyên tư thế nằm phục xuống, ngoái lại nhìn, một bóng đen yếu điệu xinh đẹp đang từ trong khu rừng tối om gấp rút lao đến, đối phương hiển nhiên chưa phát giác ra ba gã nên không giảm tốc độ.

Lên đến đỉnh dốc lập tức kinh hoảng dừng bước, hoa dung thất sắc, nhìn rõ ba gã mới từ kinh hãi chuyển sang kinh ngạc, đặt tay lên ngực nói: "Ta đang có việc gấp cần tìm các người, vì sao các người lại đến đây?"

Người đến là Mỹ nhân quân sư Trầm Lạc Nhạn, tuy nàng hốc hác hơn trước nhưng nhìn vẫn vô cùng quyến rũ.

Ba gã ngồi dậy, Khấu Trọng lên tiếng trước: "Chả lẽ đại tủy không biết Lạc Dương bị Lý Nguyên Cát trùng trùng vây khốn? Nếu để người ta phát hiện Trầm đại tủy đến gặp bọn đệ, đối với Thế Tích huynh chỉ có hại mà vô ích."

Trầm Lạc Nhạn toàn thân vận đồ da hành, vội vàng ngồi xuống trước mặt ba gã, thấp giọng: "Ta không có lòng dạ nào mà chuyện phiếm với các người, trận chiến Đường, Hạ đã phân thắng phụ, Lý Thế Dân đại phá Đậu Kiến Đức, Hạ Vương bị bắt sống. Hiện giờ Lý Thế Dân đang kéo quân về Lạc Dương, Thế Tích phụng mệnh toàn lực tấn công Trần Lưu nhằm chia cắt mọi thông lộ và mối liên hệ giữa Lạc Dương và Thiếu Soái quân. Các người còn muốn giữ mạng thì chạy được xa đến đâu cứ chạy. Ồ! Các người mau lên đường đi, chạy theo đường sông là sinh lộ duy nhất, nhưng phải trốn tránh quân trấn thủ ở Thọ An và Y Khuyết."

Ba gã đồng thời biến sắc, tuy đã liệu trước Đậu Kiến Đức bại vong nhưng không ngờ lại nhanh đến thế, thảm đến thế, khiến bọn gã không kịp trở tay.

Khấu Trọng hít một hơi khí lạnh rồi hỏi: "Chuyện của Đậu Kiến Đức là như thế nào?"

Trầm Lạc Nhạn sợ ba gã không tin, bỏ mất cơ hội đào tẩu nên vội đáp: "Đậu Kiến Đức bị dụ cho tiến quân vào Hồ Lao, dàn trận ra nhưng Tần vương không tiếp chiến, mặc cho Đậu quân chịu khổ từ sáng sớm đến giữa trưa, binh mệt tướng mỏi mới sai Vũ Văn Trí Cập dẫn ba trăm khinh kỵ xông vào phía tây thế trận của Đậu Kiến Đức quấy nhiễu quân tâm rồi tự

thân chỉ huy Huyền Giáp chiến kỵ xông thẳng đến, đại quân cũng từ từ áp sát, song phương trực tiếp giao phong. Tần vương chỉ huy Huyền Giáp tinh kỵ phá trận xuyên ra phía sau lưng Đẩu quân rồi quay ngoắt lại tiến vào giữa trận, nhiều lần như thế, Đẩu quân bị phá nát tứ tán, Đường quân thừa thắng truy kích hơn ba mươi dặm, chém đầu hơn ba nghìn người. Đẩu Kiến Đức được tướng lĩnh liều mạng bảo hộ, chạy đến bãi Vãng Ngưu thì bị Bạch Sĩ Nhượng và Dương Vũ Uy bắt sống, gần năm vạn Đẩu quân cũng bị bắt sống nhưng được Tần vương phóng thích tại chỗ, cho phép tự tìm đường về quê. Đẩu Kiến Đức đã bị giải quyết xong, tiếp theo đến lượt các người. Bây giờ còn không chạy thì đợi đến lúc nào."

Khấu Trọng cảm thấy trong lòng chìm xuống, nghĩ đến cảnh kiều hùng một đời như Đẩu Kiến Đức, ngày trước uy phong rõ ràng giờ đã thành một kẻ bị cầm tù, sinh tử do người ta quyết định, lòng khó chịu cơ hồ muốn bật khóc.

Lý Thế Dân nói không sai, gã mời Đẩu Kiến Đức đến cứu, chỉ làm hại y, khiến y bại vong nhanh hơn.

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng lại lo rằng địa đạo và trận thế chưa lập xong thì đào tẩu thế nào, muốn nói mà biết nói sao.

Trầm Lạc Nhạn nóng nảy giục: "Vì sao các người cầm hết thế này? Ta thực lòng không đùa cợt với các người. Lý Uyên đã hạ thánh chỉ, lệnh cho Tần vương đem đầu Khấu Trọng về gặp, chính miệng Thế Tích đã nói với ta như thế."

Khấu Trọng miễn cưỡng lấy lại tinh thần, cười khổ đáp: "Xin mỹ nhân quân sư cứ yên tâm, Lý Thế Dân muốn chém đầu tiểu đệ phải hỏi qua Tỉnh Trung Nguyệt trong tay đệ đã."

Trầm Lạc Nhạn trừng mắt nhìn gã: "Tính xấu đến chết không đổi." Đoạn cúi đầu nhẹ nhàng nói: "Chuyện ở Trường An vẫn chưa có cơ hội cảm tạ các người."

Khấu Trọng đáp: "Mọi người đều là bạn bè cũ mà!"

Trầm Lạc Nhạn nhớ đến cái chết đột ngột của Lý Mật, ánh mắt mờ hẩn đi, cúi đầu không nói.

Từ Tử Lăng không muốn nàng nhớ lại chuyện thương tâm bèn hỏi: "Đẩu công bị phá đã lâu chưa?"

Trầm Lạc Nhạn nhớ lại mục đích chuyến đi này, vội đáp: "Xảy ra ba ngày trước. Hôm qua Lý Thế Dân đã dẫn quân khởi hành, ta đoán trong vòng năm ngày quân tiên phong có

thể đến đây, các người nên lập tức rời khỏi." Đoạn nhượng mày nói: "Làm sao các người tự do ra vào nơi đây như vậy?"

Dẫu cho Khấu Trọng tín nhiệm Trầm Lạc Nhạn nhưng chuyện này quan hệ trọng đại, gã không dám tiết lộ chân tướng, lại không đành nói dối nàng, bèn ghé sát tai nàng thì thầm: "Thì đi từ chỗ thấp lên chỗ cao."

Bạt Phong Hàn sợ Khấu Trọng càng nói càng để lộ bèn lên tiếng: "Lý phu nhân tình nghĩa cao trọng, ba huynh đệ chúng ta cảm kích phi thường. Đây là chốn thị phi, Lý phu nhân không tiện ở lâu mà chúng ta cũng phải quay về thành chuẩn bị rút đi."

Gã cố ý gọi Trầm Lạc Nhạn là Lý phu nhân, có ý muốn đề tỉnh nàng chú ý tình hình mà đừng liên lụy cả Lý Thế Tích.

Quả nhiên Trầm Lạc Nhạn nghe vậy, tấm thân kiều diễm khẽ rung động, nhìn Từ Tử Lăng chăm chăm, toan nói nhưng lại thôi, rốt cuộc gật đầu: "Các người bảo trọng, ngàn vạn lần không nên sinh cường theo kiểu cái dũng của kẻ thất phu."

Nói đoạn quay mình theo lối cũ rời đi.

Ba gã ngăn người trên dốc núi nhìn theo bóng dáng nàng lẫn mất trong rừng, một lúc sau Khấu Trọng lên tiếng: "Ác mộng của bọn ta dường như mới bắt đầu, tính sao đây?"

Bạt Phong Hàn nói: "Việc đã gấp thế đành phải chia nhân thủ ra, trước hết đào địa đạo phá vỡ trận địa địch, mặt khác đóng Hà mô xa để lấp hào, phải liên tục làm cả ngày lẫn đêm để hoàn thành toàn bộ trong một, hai ngày. Chuyện Đậu Kiến Đức bị bắt chỉ cho mấy tướng lĩnh đầu não biết, không để lộ ra toàn quân. Chúng ta phải chạy đua với thời gian, rời khỏi đây trước khi Lý Thế Dân đến. Bên ngoài biển rộng trời cao, rồi sẽ có ngày bọn ta quay lại."

Khấu Trọng nói: "Đáng ngại nhất là Lý Nguyên Cát dùng phi tiễn báo trước tình hình cho Vương Thế Sung, loại tiểu nhân phản phúc vô nghĩa này tất sẽ bán đứng bọn ta."

Bạt Phong Hàn nói tiếp: "Vì thế phải cho bọn Bạt Dã Cương biết mọi chuyện, phòng bị thật cẩn thận, nếu Vương Thế Sung có động tĩnh gì, con mẹ nó, bọn ta sẽ giết lão manh giáp không còn."

Ba gã nắm rõ hình thế núi non xa gần quanh lối ra rồi theo địa đạo quay về thành, triệu tập hội nghị khẩn cấp tại Vệ thủ sở ở thành nam, báo cho bọn Dương Công Khanh, Trần Lão Mưu, Bạt Dã Cương, Đôn Hùng Tín, Quách Thiện Tài chuyện Đậu Kiến Đức thất bại và bị

bắt, sau cùng Khấu Trọng nói: “Đại thế ở Lạc Dương đã mất, chỉ có con đường rút về phương Nam là khả dĩ, nhưng có rút thì bọn ta cũng phải rút lui cho oanh oanh liệt liệt.”

Đoạn gã trình bày kế hoạch rút lui.

Trần Lão Mưu vỗ ngực đảm bảo: “Chỉ cần phái gấp đôi nhân thủ, hoàng hôn ngày mai là xong.”

Ma Thường lên tiếng: “Xin để cho thuộc hạ phụ trách Hà mô xa.”

Khấu Trọng quả quyết: “Tối mai sẽ quyết định rút quân, trong khoảng thời gian này bọn ta không được phép phạm sai lầm, hành động của mỗi người đều phải hướng đến mục tiêu bình an rời khỏi đây. Ta muốn người của mình không chế toàn thành thật nghiêm mật, không được để lộ tin tức ra ngoài, mọi thư tín từ bên ngoài vào thành đều phải được mang đến cho ta thay vì Vương Thế Sung.”

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, đều nhận ra ý nghĩ trong lòng đối phương: lúc đối mặt với sinh tử, Khấu Trọng sẽ quên hết buồn lo, biến thành một vị thống soái vô địch coi chiến tranh như trò chơi, sắc bén vô tình như Tĩnh Trung Nguyệt.

Bạt Dã Cương nhíu mày: “Có cần thu thập Vương Thế Sung trước không?”

Bạt Phong Hàn giơ ngón tay cái lên khen: “Dã Cương huynh quả nhiên tàn nhẫn.”

Khấu Trọng cười nhẹ nhõm: “Lão Bạt không cần phải đề tỉnh tiểu đệ.”

Rồi quay sang nói với Trần Lão Mưu và Ma Thường: “Trần công cùng Ma tướng quân không nên lãng phí thời gian ở đây, các vị toàn lực tiến hành công việc, những việc khác cứ giao cho bọn ta.”

Trần Lão Mưu cùng Ma Thường vui vẻ lĩnh mệnh lui ra.

Khấu Trọng lại quay sang cầu giáo Dương Công Khanh: “Xin Dương công chỉ điểm.”

Dương Công Khanh vuốt râu cười: “Ta chỉ là một lão già gần đất xa trời. Nhất thiết xin nghe theo Thiếu soái phân phó. Đại trượng phu da ngựa bọc thây, sinh tử chẳng có gì đáng để tâm.”

Trong lòng Khấu Trọng dấy lên cảm giác bất tường, bao nhiêu lần cùng Dương Công Khanh vào sinh ra tử, lần này gã mới thấy ông trực tiếp nói đến tử vong. Bây giờ không phải lúc nghĩ ngợi, gã lắc đầu gạt bỏ mọi suy tư, ánh mắt dõi sang Bạt Phong Hàn, cười nụ nói: “Ta một mực tránh xung đột với Vương Thế Sung là muốn bảo tồn thực lực, vì thế phải

phong tỏa tin tức Đậu Kiến Đức bị bắt, nếu ta đoán không sai thì Lý Nguyên Cát biết muộn hơn bọn ta."

Từ Tử Lăng tỏ vẻ đồng ý: "Lý Thế Dân giấu giếm chuyện này vì y muốn Vương Thế Sung đầu hàng y chứ không phải Lý Nguyên Cát."

Mọi người ngồi quanh bàn, ánh đèn lấp lánh chiếu sáng khiến đại đường của thành vệ sở lúc mờ lúc tỏ. Từ Tử Lăng đột ngột nhớ đến Sư Phi Huyền, nhớ lại tình cảnh quyền rũ lúc mới gặp nàng, tất cả đều xảy ra tại Lạc Dương, tâm tình bây giờ và lúc đó khác nhau một trời một vực.

Bạt Phong Hàn nhún vai thờ ơ: "Mọi việc theo phương pháp của hai người mà tiến hành, nói cho cùng thì ta cũng chỉ là một kiếm thủ độc lai độc vãng, trong lòng toàn nghĩ đến giết người hoặc bị giết. Thiếu soái người lại là lãnh tụ tối cao thống lĩnh toàn quân, nhất thiết cần nghĩ cho đại cục, tính toán đến thắng lợi cuối cùng."

Khấu Trọng cười ha hả: "Hiếu đệ ngoài Từ Tử Lăng còn có Bạt Phong Hàn huynh."

Liên đó song mục gã sáng rực thần quang, quay đầu nhìn Bạt Dã Cương, trầm giọng: "Tạm thời không cần phải phí sức với Vương Thế Sung, gần ba vạn người so với sáu ngàn cấm vệ quân, lẽ nào lại sợ bọn chúng ngăn trở?"

Bạt Dã Cương như mở cờ trong lòng, cúi người nói: "Tuân lệnh!"

Khấu Trọng lại dặn: "Từ giờ trở đi, ta muốn một vị đại tướng quân phái nhân thủ luân phiên trực tại tường thành phía đông, chú ý động tĩnh quân địch bên ngoài, có bất cứ điều gì khác thường lập tức báo cáo ngay."

Quách Thiện Tài đáp: "Chuyện này giao cho thuộc hạ phụ trách."

Khấu Trọng cười: "Vậy trông vào Quách tướng quân. Nói thật, ta từng trải qua hoàn cảnh ác liệt hơn nữa, chỉ cần mọi việc làm theo đúng kế hoạch, bọn ta tất sẽ an nhiên qua được cửa này."

Mọi người hiểu "hoàn cảnh ác liệt hơn" mà gã nói đến là lần ở Hách Liên bảo, sự thật là thế nên lòng tin của ba vị tướng quân tăng lên, trước sau tiếp lệnh lui ra.

Còn lại bốn người Dương Công Khanh, Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn cùng Từ Tử Lăng ở trong sảnh đường rộng lớn, đèn đuốc lập lòe, đượm vẻ lạnh lùng, cô đơn trước trận đại chiến.

Dương Công Khanh lên tiếng: "Nếu Lý Thế Dân dùng thuyền theo đường thủy kéo về, nhân đà xuôi dòng chỉ cần không đầy bốn ngày là đến Lạc Dương."

Bọn Khấu Trọng nghe mà ớn lạnh trong lòng, ba ngày trước Đậu Kiến Đức thất bại mà bị bắt, Lý Thế Dân có thể chia quân thành hai đường thủy lục tiến về Lạc Dương, bất cứ lúc nào quân Đường từ thủy lộ cũng có thể đến nơi.

Bạt Phong Hàn nói: "May là bọn ta còn có tình báo đáng tin cậy mới biết Lý Thế Dân bỏ đường thủy mà đi theo đường bộ." Đoạn lấy làm kinh ngạc: "Sao về mặt hai người khó coi thế?"

Khấu Trọng cười khở: "Nếu đối thủ không phải là Lý Thế Dân thì mấy lời ban nãy của Dương công không thể nào lay động lòng tin của tiểu đệ."

Từ Tử Lăng than: "Thiếu soái lo lắng không phải không có lý do."

Bạt Phong Hàn kinh hoảng, nhú mày hỏi: "Các người muốn nói là Lý Thế Dân đã dự liệu trước Trầm Lạc Nhạn sẽ đến thông báo với bọn ta nên cố ý không nói thật chuyện hành quân đường thủy với Lý Thế Tịch?"

Dương Công Khanh nghe mà như lạc trong sương mù, không hiểu gì cả: "Tin tức lại do Trầm Lạc Nhạn báo sao, chuyện này là như thế nào?"

Khấu Trọng giải thích: "Càng nghĩ càng thấy khả nghi, Lý Thế Tịch rõ ràng biết Trầm Lạc Nhạn có quan hệ với bọn ta, lẽ ra phải nói dối phu nhân, hà cớ lại tự nói cho mỹ nhân quân sư biết?"

Dương Công Khanh nói: "Chuyện này cũng không lạ, nghe nói Lý Thế Tịch rất trọng tình nghĩa, hoặc giả thấy các người có ân với phu nhân hẳn nên cố ý để phu nhân có cơ hội báo ơn."

Khấu Trọng định nói thì Bạt Dã Cương gấp gáp chạy vào sảnh đường như gió lốc, lớn tiếng báo cáo: "Thủy sư thuyền của Đường quân đang xuôi theo Lạc Thủy về Lạc Dương."

Lời lẽ như sấm dậy đất bằng bên tai bốn người, chấn động đến nỗi trước mắt tóe hoa cà hoa cải, sồn gai ốc.

Tình huống đáng sợ nhất cuối cùng cũng xảy ra.

"Rầm."

Khấu Trọng vỗ mạnh bàn, quát to: "Hảo tiểu tử, lại phải đùa với người một phen."

Bạt Phong Hàn vươn vai đứng dậy, vẻ mặt biến thành lãnh khốc vô cùng, lạnh nhạt nói: " Binh đến tướng ngăn, nước đến đất chặn, để ta xem Lý Thế Dân có ba đầu sáu tay hay không."

Dương Công Khanh cũng đứng dậy nói: “Chúng ta cùng lên thành xem sao.”

Từ Tử Lăng cúi đầu nhìn bàn tay dài mảnh sáng lấp lánh, trong lòng tịnh không sợ sệt gì, gã chợt nhận thức sâu sắc bản chất của chiến tranh là không từ thủ đoạn để đạt được thắng lợi sau cùng, đã cùng tranh phong với địch nhân, tuyệt không có chỗ cho tình nghĩa nhân từ.

Ai tàn nhẫn hơn, kẻ đó sống sót.

Đến giờ phút này, Khấu Trọng vẫn chưa đủ độ tàn nhẫn, đương nhiên phải chịu thiệt thòi.

Gã chậm chậm đứng dậy. Bốn đôi mắt cùng tụ lại trên mình Khấu Trọng vẫn đang ngồi trên ghế.

Khấu Trọng hít sâu một hơi, thung thảng nói: “Lý Thế Dân muốn giết Khấu Trọng ta thì đây là cơ hội duy nhất, bỏ lỡ cơ hội ở Lạc Dương này, y vĩnh viễn không thể làm được.”

Gã đứng bật dậy, ngang nhiên bước khỏi sảnh đường, mỗi bước đi đều hữu lực, phối hợp với tư thái long hành hổ bộ và hình tượng uy mãnh vô cùng, tiếng bước tạo thành tiết tấu kỳ dị, lộ rõ lòng tin lớn lao.

Bạt Phong Hàn cùng những người khác theo sau, rời khỏi đại môn, bước ra chiến trường.

- o O o -